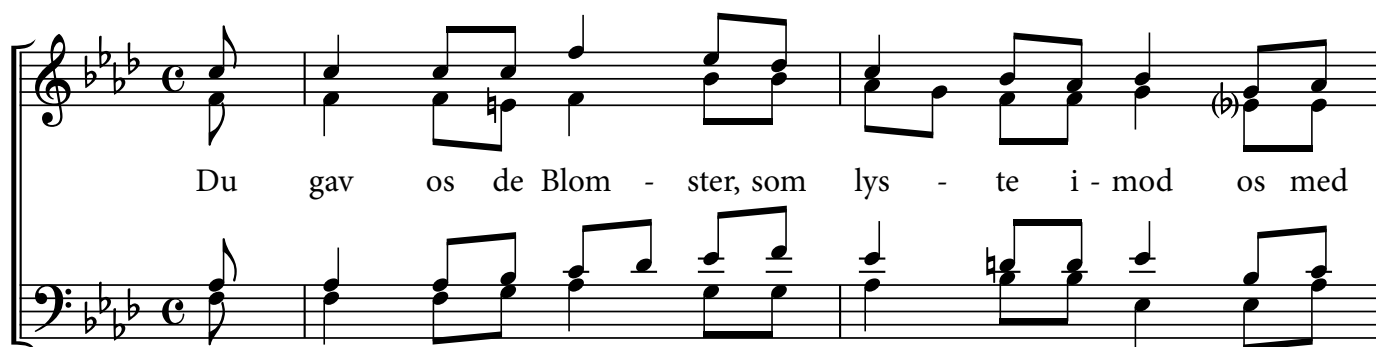

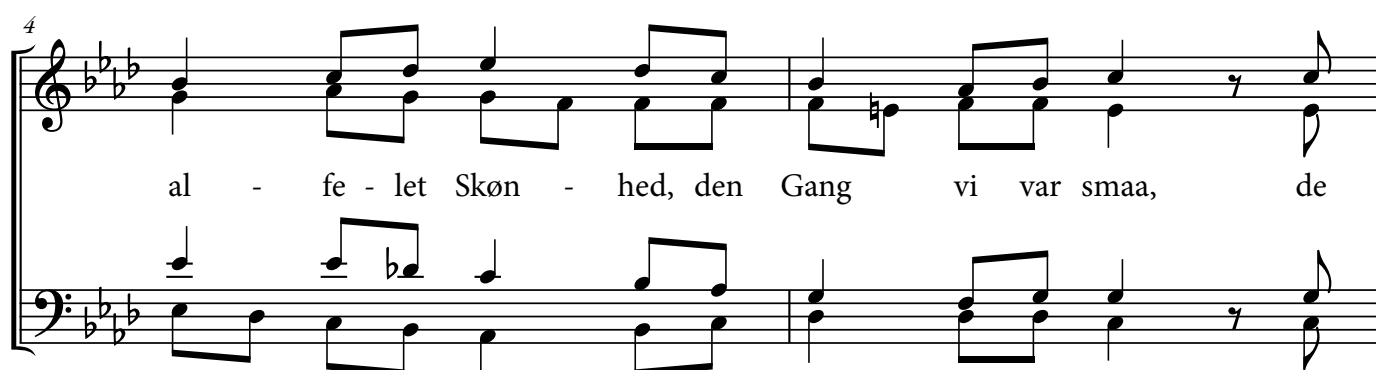
Du gav os de blomster

Otto Mortensen

Tekst: Helge Rode

Du gav os de Blom - ster, som lys - te i - mod os med

al - fe - let Skøn - hed, den Gang vi var smaa, de

bro - ge - de En - ge var go - de i - mod os, vi

løb ef - ter Rø - de og stan - sed ved Blaa, og

10

Aa - kan-dens hel - li - ge Hvid - hed for - stod os og

12

aab - ned sin Løn - dom, i - me - dens vi saa.

Du gav os de Blomster, som lyste imod os
med alfelet Skønhed, den Gang vi var smaa,
de brogede Enge var gode imod os,
vi løb efter Røde og stansed ved Blaa,
og Aakandens hellige Hvidhed forstod os
og aabned sin Løndom, imedens vi saa.

Du gav os den Himmel, hvor Skyerne iler
til Leg og til Kamp under Vindenes Raab,
til atter i Ro og i Højhed den smiler,
lyksalig og genfødt af Straalernes Daab.
Og Natten, den lyse, hvor Dagen kun hviler
med halvaabne Øjne, urolig af Haab.

Du gav os de Marker saa bølgende brede,
hvor Kornakset modnes og gyldnes af Sol,
hvor Kløveren dufter af Sommer og Hede
saa sundt som vort Brød og saa sødt som Viol,
hvor Lærken ved Morgen gaar op fra sin Rede
og melder til Skyen, at Gaardhanen gol.

Du gav os de vandrende, vældige Vande,
vor Vej og vort Værn hedder: Komme og gaa,
og Bølgerne togter langs Skrænter og Strande,
saa sorte som Graven, som Himlen saa blaa,
og fletter en Evighedskrans om din Pande
og bruser sin Hymne: Lad Danmark bestaa!

Du gav os de Skove saa dybe og svale
med solspættet Skygge, med Hulvej og Skjul,
hvor Hverdag er Højtid og Tavshed er Tale
fra Løvspring i Mai, til Oktober staar gul.
Paa lønlige Stier, i hvælvede Sale
vi fejred Sankt Hans og den hvidklædte Jul.